

El
PITJORS ANYS
de la
MEVA VIDA

**Salveu
en Rafe!**

DIGUES
A LA MEVA
MARE QUE
L'ESTIMO!

EM S'AP
GREU, TIO,
NO TINC
COBERTURA

JAMES PATTERSON

I CHRIS TEBBETTS

Estrella Polar

Els
PITJORS ANYS
de la
MEVA VIDA

SALVEU EN RAFE!

James Patterson

I CHRIS TEBBETS

IL·LUSTRAT PER LAURA PARK

Estrella Polar

Estrella Polar
Sèrie *Els pitjors anys de la meua vida*

Títol original: *Middle School: Save Rafe!*

© 2014, James Patterson

© de les il·lustracions: 2014, Laura Park

© de la traducció: 2015, M. Àngels Guiu

© d'aquesta edició: 2015, Grup Editorial 62, s.l.u., Estrella Polar,
Pedro i Pons, 9-11, 08034 Barcelona

Primera edició: setembre del 2015

La primera edició en anglès va ser publicada als EUA al juny del 2014.
Aquesta edició es publica per acord amb Little, Brown and Company, segell d'Hachette
Book Group, Inc., Nova York, EUA. Tots els drets reservats.

Tots els personatges i fets d'aquest llibre són producte de la imaginació de l'autor.
Qualsevol semblança a fets i persones reals és totalment una coincidència.

www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat

Fotocomposició: Víctor Igual, S.L.

Impressió: Egedsa

Dipòsit legal: B. 16.572-2015

ISBN: 978-84-9057-730-1

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

CAPÍTOL 1

S'ACOSTA LA FI!

Alguna cosa em diu que aquesta història no tindrà un final feliç.

Estic penjat al caire d'un penya-segat aguantant-me amb les ungles, que tinc mig trencades. L'únic que hi ha entre jo i el terra són vuit-cents metres d'abisme, i no sé quanta estona més podré aguantar. Tan bon punt em deixi anar, cosa que crec que no trigaré a fer, serà com si agafés l'ascensor més ràpid del món fins a baix de tot.

Però sense l'ascensor.

Adéu, món cruel! Digues a la meva mare que l'estimo. I també que tinc una mandonguilla rosegada sota el llit. Coneixent-la, segur que se'n vol ocupar de seguida.

Ha arribat l'hora! Aquí s'acaba tot!

Ei... però un moment. Falta la part aquella en què veig tota la meva vida com en flaixos. I si vols que t'ho digui, mirant enrere, tinc la impressió que fa temps que estic caient.

Caient com el Niàgara.

Caient com les fulles a la tar... Bé, ja m'entens, oi?

I tocaré fons.

Dóna-hi una ullada ràpida. No tinc gaire temps.

Tot va començar el dia que vaig néixer...

I les coses no van millorar gaire a partir de llavors. La mare em va explicar que tenia l'«esperit aventurer» fins i tot abans d'aprendre a caminar. Com per exemple, la primera vegada que va passar això.

I van començar les patacades, que ni tan sols veia venir. Potser ho hauria d'haver intuït... però normalment era als núvols.

A veure, suposo que a la vida tothom té alts i baixos, però jo a penes he tingut alts i, en canvi, sí molts baixos... i baixos... i baixos...

Vaja, no m'hauria importat tenir algun *alt* més de tant en tant. Tot i que de vegades la cosa no depenia només de mi.

I entre nosaltres, he de dir que no tots aquests alta-baixos van ser culpa meva.

Per exemple, aquest va ser culpa de la Jeanne Salletta. (Tècnicament.)

De manera que suposo que té sentit que acabi així: penjant a vuit-cents metres de terra i esperant que la gravetat em converteixi en carn picada d'una vegada per totes.

Tot i que m'encantaria tenir una mica més de temps per demostrar que no sóc un pringat total.

Però això no passarà.

Ja només em queda una ungla i no hi ha ningú que em pugui salvar en la tira de quilòmetres. Estic més sol que...

—EI, RAFE!

Un moment. Aquesta veu m'és familiar. Però tot i això, no m'ho puc creure. Miro amunt i és allà: l'última persona del món que esperava trobar-me.

—Georgia? Però d'on surts? —salto. Com s'ho ha fet la meva germana petita per plantar-se aquí tan de pressa? Això no té ni cap ni peus.

—No et preocupis! —em diu—. Tu dóna'm la mà i punt!

—No puc! —crido—. Si deixo anar aquesta branca, cauré!

—Bé, en aquest cas —em diu...

NOMÉS UN MALSON

Ostres, que fort! Ha anat de ben poc. O jo ho he vist cut així.

M'incorporo al llit i veig la Georgia allà dreta.

—He tingut un malson increïble —li dic—. Estava penjant d'un precipici, a punt de caure. Fins i tot he vist passar la meva vida en flaixos com a les pel·lis.

—Ah, sí? I en el teu resum sortien tots els embolics brutals on t'has ficat? Et van fer fora del campament Wannamorra. Pràcticament també et van expulsar de l'Escola d'Arts la Catedral. I no em facis parlar de Hills Village.

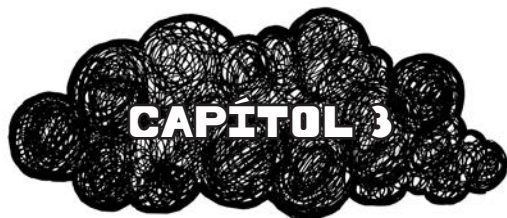
—Sí, sí... Gràcies per recordar-m'ho —li dic.

—Val més que et tornin a acceptar a l'Escola d'Arts Airbrook —em diu la Georgia—. Si no, potser sí que t'hauries de començar a buscar un penya-segat, perquè la mare et matarà. No tens gaires opcions més, Rafe.

La meva germana no és només un gra al cul de campionat. És megaintel·ligent. La veritat és que mai m'ho hauria plantejat d'aquesta manera, però té tota la raó. El meu malson em quadra perfectament.

—Ah, i una altra cosa —em diu. I llavors s'agafa una mena de pelleringa que li penja de la barbeta, l'estira cap amunt i **ES PELA TOTA LA CARA. VULL DIR QUE NOMÉS LI QUEDA LA CALAVERA!!!**

MOLT BÉ, ARA SÍ QUE ESTIC DESPERT

-Ostres —va dir la Georgia, palplantada al costat del meu llit—. Et costa llevar-te o què?

O què. Encara em quedaven unes setmanetes de vacances i volia gaudir-les al màxim. I amb això em refereixo a tenir la Georgia al més lluny possible. Ella acabava de tornar del campament Wannamorra i ja em sobrava, si vols que t'ho digui.

Però, per desgràcia, aquell matí les coses canviarien a molt pitjor.

—Tinc males notícies per a tu —em va dir la Georgia. Però no li vaig donar l'oportunitat d'anar més enllà. Em vaig aixecar del llit i la vaig empènyer cap al passadís, per on havia vingut.

—Torna quan estigui despert —vaig dir-li.

—Però si ja estàs despert! —va insistir ella intentant tornar a entrar a l'habitació.

—Sí, gràcies a tu —vaig remugar. I llavors... PATA-PAM! Li vaig tancar la porta als nassos abans no em toqués encara més la pera.

Però creus que això la va aturar? T'hi vols jugar alguna cosa? (Alerta d'*espòiler*: no ho va fer.)

—La teva escola està tancada! —va cridar des del passadís—. L'Escola d'Arts Airbrook tanca... per sempre!

Veus? Entens el que vull dir de la Georgia? Només a ella se li podia acudir pensar que allò era una mala notícia. Per a mi era tot el contrari... NO HI HAVIA CLASSE! I no era cap malson. Era real com la vida mateixa.

Tot d'una, vaig fer mitja volta i vaig tornar a obrir la porta.

—De debò? —vaig dir-li.

—De debò —va replicar—. I la mare vol que en parreu ara mateix.

—D'acord, però primer... MIRA CAP ALLÀ!

—On? —em va dir just abans que li passés pel costat, corregués passadís avall, em fiqués al lavabo i m'hi tanqués.

—RAFE!

La Georgia no suporta que entri al bany abans que ella.

—Obre! —va cridar clavant cops a la porta escandalosament—. Encara no t'he dit el pitjor. Em sents?

—NO! —vaig contestar.

—Doncs si no em sents, com és que em contestes?
—em va preguntar la superlògica, supersetciências i superrepel·lent de la meva germana.

—Estic enfeinat! Fot el camp! —li vaig engegar. Però va resultar que tancar-me al bany no va ser tan bona idea, al capdavall. Ara estava atrapat. I no hi ha porta que bloquegi la veu de la meva germaneta quan posa la directa.

—Escolta'm, Rafe! —va cridar—. L'Escola d'Arts Airbrook ha tancat per sempre! I no et queda cap opció... tret de tornar a Hills Village.

Va ser com un cop de martell al cap, a càmera lenta.

—Què? —vaig dir—. Espera... un moment... Què?

Tenia força clar que havia sentit el que havia dit la Georgia, però me n'havia d'assegurar al cent per cent. Si el que deia era cert, potser hauria preferit caure d'aquell penya-segat de debò.

—Ja m'has sentit! —va cridar des de l'altra banda de la porta—. TORNARÀS A L'INSTITUT DE SECUNDÀRIA HILLS VILLAGE!!!

LES TOP TEN: EL MILLOR DEL PITJOR

Potser creus que n'estava fent un gra massa. O que m'estava tornant boig. Però això només em diu que no has llegit el meu primer llibre. Perquè, vaja, si ho haguessis fet, sabries que els pitjors anys de la meua vida van començar precisament allà, al maleït Institut de Secundària Hills Village.

I potser recordaries la quantitat exagerada de normes que hi havia. I també el meu pla per trencar-les absolutament totes. I que al cap de poc temps, em van... expulsar, com si diguéssim.

Tenia un milió de raons per no voler tornar en aquell lloc, però no et penso avorrir amb detalls.

Bé, te'n deixaré anar només les deu primeres. Així que entoma...

Les meves PRIMERES DEU raons
per no (repeteix, NO)
voler tornar a
L'INSTITUT DE SECUNDÀRIA HILLS VILLAGE

NOTA: Tot són il·lustracions noves! No hi
ha res robat dels llibres anteriors

(Robar??? Jo??? Mai...)

Núm. 10: NO TOTS ELS INSTITUTS ESTAN TALLATS PEL MATEIX PATRÓ. Si havia d'anar a l'institut, almenys l'Airbrook em podia ajudar a convertir-me en un artista de debò. L'ISHV només m'havia ajudat a convertir-me en un autèntic delinqüent (i a donar el disgust del segle a la mare).

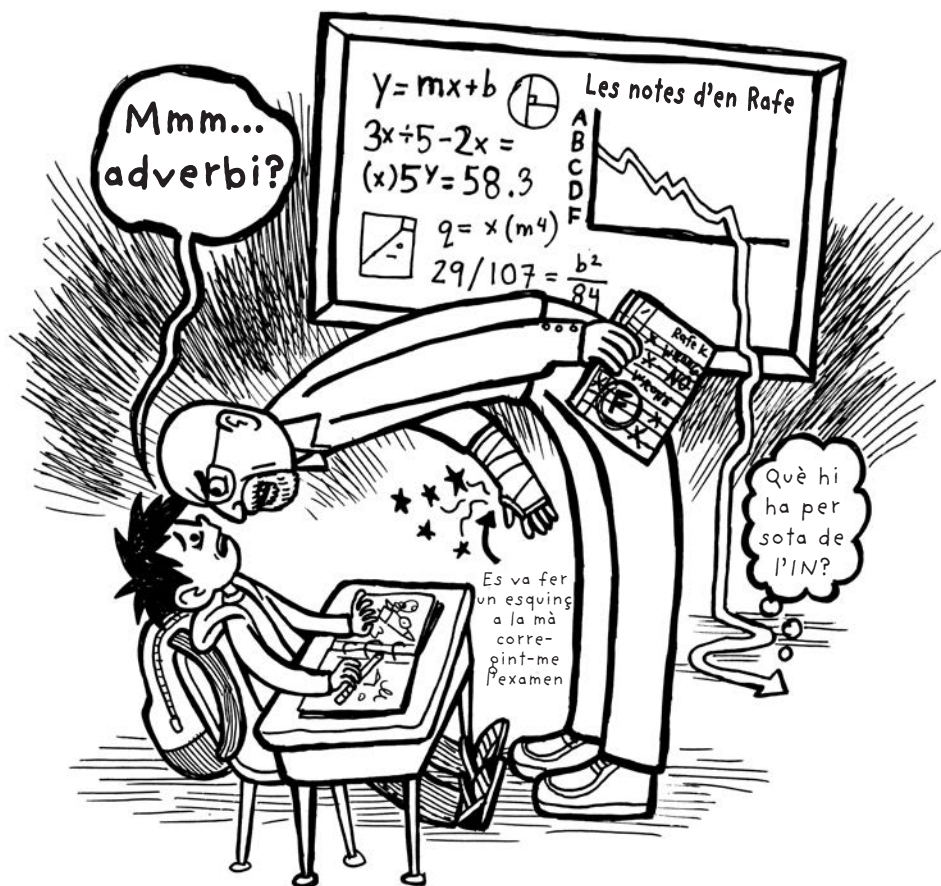
Núm. 9: L'IDA STRICKER, LA SOTSDIRECTORA.
La senyora Stricker és la que s'encarrega de la disciplina, el patiment i la tortura a l'Institut de Secundària Hills Village. I diguéssim que... és molt bona en la seva feina.

Núm. 8: LA JEANNE SALLETTA. D'acord, no em mal interpreteu. En aquell moment jo estava molt enamorat de la Jeanne. Però si mai has estat enamorat i per casualitat ets tan negat com jo, ja saps que l'únic que pot ser pitjor que no veure mai la persona en qüestió és veure-la constantment. És a dir, que tenia totes les oportunitats del món de demostrar-li que era més pallús que fet d'encàrrec.

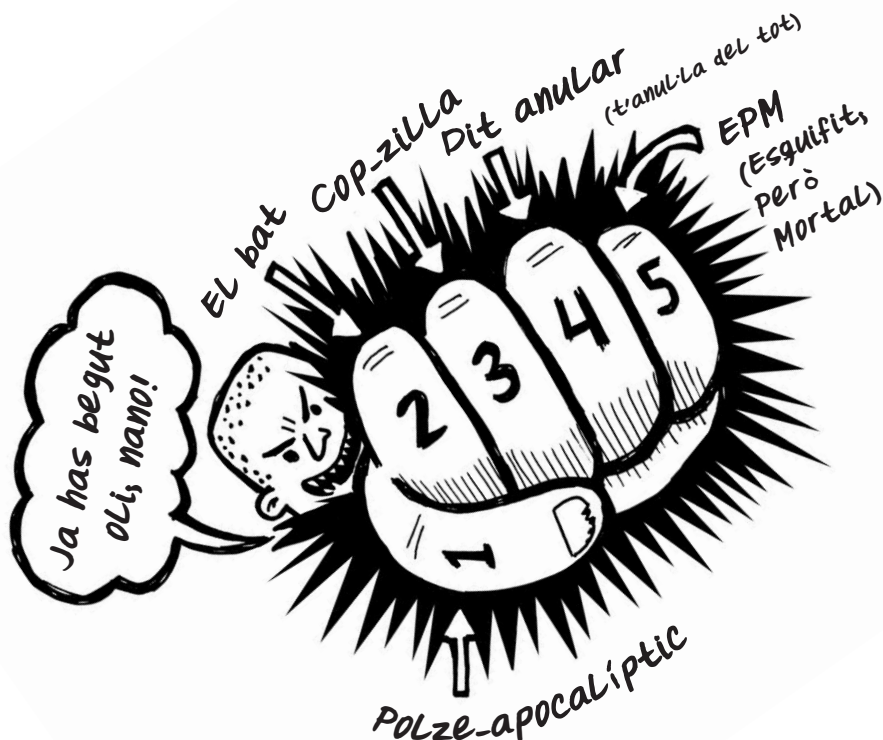
Núm. 7: MATES... CIÈNCIES... LLENGUA... SOCIALS. Cal que l'expliqui, aquesta? Res no és precisament el meu fort.

Núm. 6: NORMES, NORMES, NORMES, NORMES!
A l'Institut de Secundària Hills Village hi ha més normes que en cap altre lloc que hagi trepitjat mai. (I crec que la senyora Stricker hi té a veure alguna cosa.) Quan vaig ser-hi, en vaig trencar un parell (bé, potser uns quaranta-tres parells...) i em van acabar expulsant.

Núm. 5, 4, 3, 2 i 1: EN MILLER L'ASSASSÍ. Di-
guem-ho així: la darrera vegada que vam topar, va cór-
rer la sang. I si has seguit la història fins aquí, segura-
ment ja et deus imaginar que no era la seva.

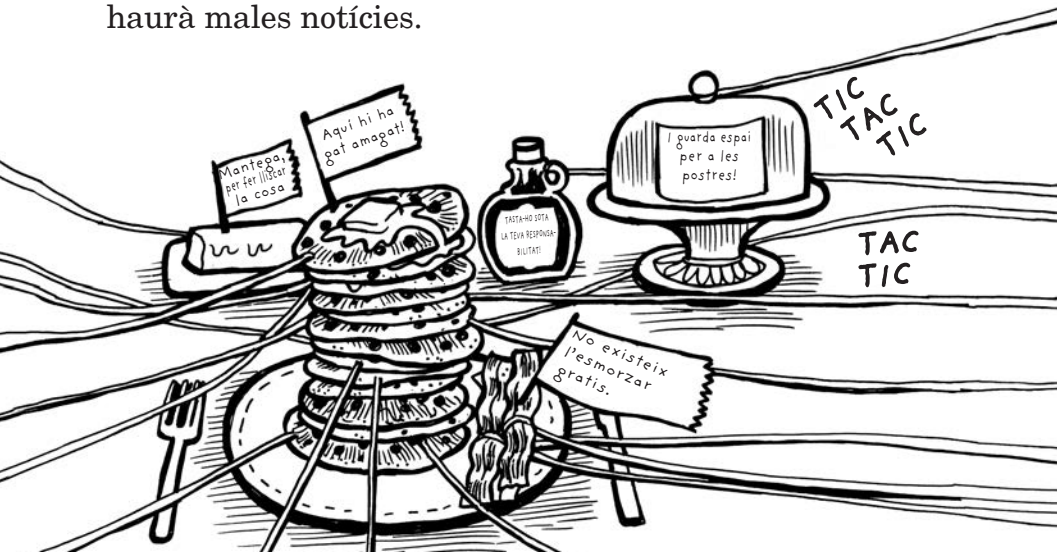

COMPTE AMB EL BÉICON

A casa, la cosa va així: el dia que hi ha creps per esmorzar, vol dir que aquell matí la mare no treballa i té més temps per cuinar.

I quan hi ha béicon, vol dir que aquella setmana ha aconseguit unes bones propines, perquè la veritat és que no ens podem permetre coses d'aquest estil cada dia.

Però quan hi ha creps amb nabius i béicon, ja pots tremolar. Perquè tot sovint vol dir que per postres hi haurà males notícies.

Quan vaig entrar a la cuina, la mare estava tombant les creps. I la iaia Dotty i la Georgia ja eren a taula posant-se les botes.

—Bon dia, Rafe! —em va dir la iaia—. Estàs preparat per a un dia horrorós?

La Dotty és una iaia fantàstica, però t'hi has d'acostumar una mica. La dona deixa anar el primer que li passa pel cap i es queda tan ampla.

—Té, rei —em va dir la mare plantant-me un plat al davant—. Acabades de fer.

—Gràcies, mare —vaig dir-li—. La Georgia ja m'ha informat de les males notícies d'Airbrook. I també d'allò que hauré de tornar a Hills Village.

—Sí, bé, per això he fet les creps —va explicar la mare—. És com una mena de consol. Em sap greu, Rafe... Sé que tenies moltes ganes d'anar a Airbrook.

La Georgia va intervenir mentre li passava una mica més de béicon a la iaia.

—Llavors els nabius per a què són? —va preguntar—. Quina altra mala notícia hi ha?

De manera que suposo que ella també sospitava de què anava la cosa.

—Bé... —va dir la mare—. Volia esperar que acabéssim d'esmorzar, però, en fi... en Rafe i jo tenim una reunió a l'institut aquest matí.

—Ah, sí? —vaig saltar.

—He rebut un correu electrònic del despatx del di-

rector dient-me que hem de parlar d'unes quantes coses —em va informar la mare.

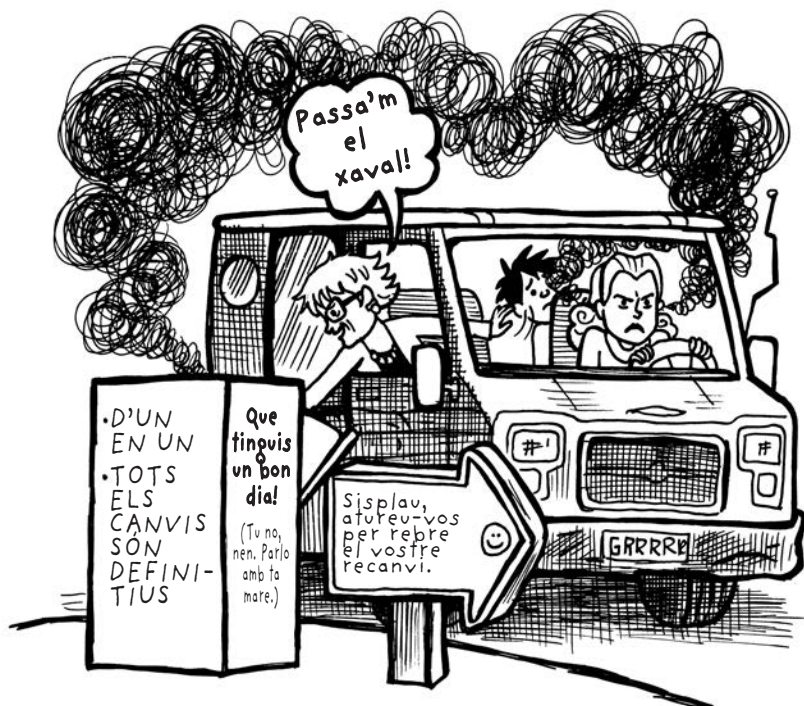
Potser et penses que allò em va treure la gana. Ni de conya. A veure, que estem parlant de creps amb nabius! A més, vaig pensar que valia la pena primer prendre'm un esmorzar genial i després tornar al meu dia absolutament espantós. Perquè sempre que un adult diu que ha de «parlar» d'alguna cosa amb algun xaval, ja et pots imaginar que no pot ser res de bo.

De moment, no em vaig queixar ni vaig protestar gaire a la mare. A què trauria cap? La veritat és que encara no li havia passat l'empenyada per allò de l'expulsió del campament Wannamorra. El dia que m'hi va venir a buscar amb la iaia, crec que va estar a punt de deixar-me a la botiga de segona mà per canviar-me per un fill nou.

Però en lloc d'això, em va castigar amb el seu silenci una estona, llavors va cridar i després, encara pitjor, va plorar i tot. I si em coneixes, ja saps que no hi ha res que odii més que veure plorar la mare.

El tema és que si no m'agradava com anaven les coses en aquells moments, era culpa meva. Fins i tot em sentia fatal per la mare, perquè havia de tractar amb mi constantment. I jo ja l'entenc, ja... Perquè... a veure... si jo tingués un fill com jo...

Bé, això seria força al·lucinant, de fet. Però vaja, que em sentia malament per ella. Perquè es mereixia molt

més. De manera que, just llavors, vaig decidir que faria el que calgués per fer que aquesta segona part anés bé.

Institut de Secundària Hills Village, que vinc! T'agradi o NO.